

PLASTIC ROZEN

Van Sylvia Witteman verschenen eerder:

Pekingend bij nacht
Het lekkerste dier
Ik verzin dit niet
Koken met Sylvia Witteman
Veel gezelliger dan bij u thuis
Tot dusver niets aan de hand
Staatsieportret van een stofzuiger
De huisvrouwmonologen
De troost van een warm visje
Het boek van Soof
Gekke wijven en andere types
Een royale portie meeuwen

Sylvia Witteman

Plastic rozen

Nijgh & Van Ditmar
Amsterdam 2015

De columns in dit boek verschenen eerder in *de Volkskrant*

www.sylviawitteman.nl
www.nijghenvanditmar.nl

Copyright © Sylvia Witteman 2015
Omslag Moker Ontwerp
Foto auteur Brenda van Leeuwen
Typografie Perfect Service
NUR 301 / ISBN 978 90 388 0047 9

Gapend gat

Met de andere afhaalmoeders raakte ik op het schoolplein in gesprek over geld. Wat bleek? Het zijn dure tijden. Dat is de schuld van de euro, en ook van de kinderen die recalcitrant uit gloednieuwe merkschoentjes blijven groeien. Ik duwde mijn zoontje met mijn heup snel een eindje opzij, want hij liep ondanks de kou toevallig juist op vier maten te kleine bloemetjesslippers van zijn nichtje, het eigeel van het ontbijt hing hem nog op de kin en hij had bovendien in een van de vele onbewaakte ogenblikken met vaders mesje een van zijn wenkbrauwen afgeschoren; al met al een navrant staaltje van ranzig moederschap.

‘Ik kom er niet meer van 75 euro per week, hoor,’ sprak een tobberige mevrouw in een Wehkamp-weer-en-wind-parka. ‘Wat zijn jullie nou kwijt aan de boodschappen?’ Terwijl alle aanwezigen om beurten een onwaarschijnlijk laag bedrag noemden, dacht ik koortsachtig na. Wat zou ik eens zeggen? ‘Ik weet het niet precies, maar in ieder geval wel ongeveer mijn hele salaris?’ De naakte waarheid, maar het staat zo slonzig.

Bij mij om de hoek ligt een schattig winkelstraatje, vol biologische vleesdesigners, hoogopgeleide chocolatiers en bevloggen slijters, waar je voor veel geld fijne dingen meekrijgt in een mooi, glimmend tasje met een koordje. Beneveld door de prettige dampen van handgepekeld pancetta en prijswinnende truffeltaart schud ik daar dagelijks mijn portemonnee leeg. 75 euro per week? Alleen al bij de bakker, waarschijnlijk. Je krijgt wél overal sussende spaarzegeltjes bij, die de kinderen op regenachtige middagen zouden inplakken. Door het hele huis liggen ze, lange blauwwitte slierten verspilling en zelfverwijt.

Van de week bekende mijn dochter dat ze haar zesgranen-pompoe pitsandwiches met boerenbrie, rucola en kalfsrosbief op school meestal ruilt met Otis en Abeltje, voor 'zo'n lekkere zachte witte boterham met leverworst'. Een teken aan de wand. Bovendien ontbrak het ons al weken aan prozaïsche doch nuttige spullen als afwasmiddel en vuilniszakken, en bij gebrek aan wc-papier gebruikten we onaangenaam stugge kerstservetten. Kom jongens, op naar de grootste supermarkt die we kunnen vinden!

Joelend als bij een schoolreisje stormden mijn kinderen door de poorten van de levensmiddelengigant. Het was trouwens wel even schrikken. Nergens een handenwrijvende, plakjes huisgerookte beenham ronddelende uitbater te bekennen. Het personeel bestond uit pipse illegalen, met de kleding en gelaatsuitdrukking van zo'n belegen stoffelijk overschot in een politiebericht. Je moest alles zelf pakken uit gescheurde kartonnen dozen, het rook er scherp naar armoedig waspoeder en overal stonden bakken met vleeskleurige onderbroeken maat 50, literblikken doperwten, merkloze sigarettenhulzen en andere deprimerende huishoudbehoeften.

Maar wat was er veel en wat kostte alles weinig! In een koorts van deugdzame koopdrift duwde ik de belachelijk grote winkelwagen langs de schappen. Eindelijk kon ik al die lang ontbeerde spullen kopen die men in huis hoort te hebben. Afwasborstels, beschuiten, diepvrieszakjes... De baby kreeg wat lichtgevend ADHD-snoep, de andere kinderen sleepten krijsend van hebzucht alles aan wat met Spongebob-, Spiderman- of Bob de Bouwer-plaatjes was bedrukt, toch gauw 60 procent van het assortiment. En voort maar weer. Waxinelichtjes, bakpapier, wasknijpers... Met een krat keukenstroop balancerend op de voordeelnist schuurpoeder laadde ik een extra karretje vol dozen Suurdroesem-vallei, een uitsonderlike droë rooiwijn met vrugtige boeket voor 2,19 euro de liter. En een leverworst van een pond voor, ongelogen, 27 cent. Bij de kassa was ik des-

ondanks een klein maandsalaris kwijt, en thuis puilen de kasten nu hinderlijk uit van aankopen waar bij nader inzien niemand bij gebaat is. Die leverworst waar het om begonnen was, smaakt volgens mijn dochter naar oksels.

Dus nu maak ik gewoon weer het dagelijkse rondje langs de delicatessen. Nou ja, als het oorlog wordt zitten we in ieder geval niet zonder ovenspray. En die wijn is trouwens heerlijk. Al heb je nog zo'n gapend gat in je hand: een paar glaasjes en je voelt er niks meer van.

Eenzame lettervreter

Ongewenst kinderlozen zien vaak een beetje op tegen het adopteren van zo'n elders overgeschoten schaapje. 'Je wilt er toch het liefst een van je zelf,' zeggen ze. En dan beginnen ze aan de zoveelste heikele, pijnlijke procedure op weg naar een 'eigen kind'. Onzin natuurlijk. Je gaat van een kind houden, niet omdat het je armzalige erfelijke materiaal een generatie verder sleept, maar aanvankelijk omdat het zo lekker naar koekjes ruikt en later ondanks alles. U kunt gerust een vers eskimootje of negertje in een biezen mandje voor mijn deur zetten (wel goed inpakken!). Ik zal daar precies dezelfde gevoelens voor hebben als voor mijn eigen nageslacht: een mengsel van wrevel en redeloze liefde.

Zelfs wil ik liever geen kind dat op mij lijkt. Ik was een voorname uit bril en scheefgeknipt spaghettihaar bestaand schuw, vadsig bleekneusje met afgeknaagde nagelstompjes en bijpassende neuroses. Ook wist ik altijd alles beter, wat niet hielp. Mijn klasgenootjes lieten mij in het gunstigste geval links liggen. Op mindere momenten schopten of bespuugden ze me, en goten lauwe Joris Driepinter-schoolmelk in mijn tas, uit die vrolijke driehoekige kartonnetjes. Tegenwoordig worden zowel de pestkoppen als de slachtoffers door de Riagg bekeerd, maar in de vroege jaren zeventig moest je zoiets zelf maar uitzoeken.

Ik hoefde trouwens ook helemaal geen vriendjes. Mijn eenzaam doch diep geluk bestond uit het lezen van drie bibliotheekboeken per dag en het schrokken van Milky Ways die ik kocht in de pauze, met gestolen kwartjes uit het knipbeursje van juf Duinker. Mijn moeder, die vond dat frisse lucht voor

vrijwel alle problemen de oplossing was, stuurde me op gezette tijden de straat op, waar de buurkinderen al joelend klaarstonden om met hun stepjes over mij heen te rijden. Ik nam daarom mijn boek heimelijk mee onder mijn jas, en las verscholen in een halfdonker portiek ongestoord verder tot ik weer naar binnen mocht.

Tegenwoordig heb ik nauwelijks tijd om te lezen, en de Milky Ways zijn vervangen door drank, waarvoor ik het geld nu niet meer hoeft te stelen. Maar verder ben ik eigenlijk nog dezelfde als toen ik acht was, dit uiteraard niet in mijn voordeel.

In mijn kinderen herken ik gelukkig vrijwel niets van mezelf. Mijn dochtertje bijvoorbeeld, is zo'n vlot, stralend blond schatermeisje uit een levensverzekeringsreclame. Elke dag treedt ze het leven met een op niets gebaseerd enthousiasme en zelfvertrouwen tegemoet. Je kunt haar geblinddoekt in een onbekende wijk uit de auto zetten: binnen een kwartier heeft ze twee nieuwe hartsvriendinnen, een ijsje en een paard. Het soort meisje, kortom, dat ik haatte. Maar omdat ze mijn dochter is, bid en dank ik iedere dag iets of iemand, je weet maar nooit, dat ze altijd zo zal blijven.

Hoewel ze al heel jong goed kon lezen, toonde ze tot mijn blijdschap geen ziekelijke belangstelling voor het beschikbare plankje verantwoorde kinderboeken. Op enig aandringen was ze bereid Jip en Janneke voor te lezen aan haar broertje, met de minzame glimlach van iemand die zoiets kinderachtigs geheel te boven is. Was het mogelijk dat een kind van mij niet zou opgroeien als eenzame lettervreter, maar tot zo'n gezonde, gezellige Cosby Show-jongere?

Te vroeg gejuicht. Vorige week bracht een huisvriend Paul Biegels *Kleine kapitein* mee, waar mijn dochter beleefd in begon te bladeren. En toen viel alsnog met een doffe dreun het genetische zwaard van Damocles. Uren zat ze met gloeiende wangen te lezen, het boek moest mee naar bed, en de volgende ochtend vroeg ze of die meneer nog méér boeken geschreven

had. Het vriendinnetje dat 's middags kwam spelen klaagde na een uurtje dat mijn dochter 'zo saai' was. 'Gaan jullie eens lekker naar buiten!' riep ik fris. Terwijl haar speelkameraadje opgelucht een stepje besteeg, trok mijn kind met starende ogen haar laarzen aan. Pas later, door het raam, herkende ik de rechthoekige verdikking onder haar jas. En de verlangende blik waarmee ze de schemerige gracht af keek: op zoek naar een portiek, om ongestoord te kunnen lezen.

Rokjesdag

De precieze datum verschilt van jaar tot jaar, maar je krijgt het elke lente onafwendbaar voor de kiezen: Rokjesdag, ook wel bekend als Bloesjesdag. Alle mannelijke columnisten van Nederland krijgen dan de eerste behoorlijke erectie van het jaar. Op meer of minder poëtische wijze signaleren ze de eerste warme lentedag, en hoe fijn het is dat vrouwen dan met blote armen en benen de straat op gaan. De een schrijft er een geil stukje over, de ander klaagt op zijn beurt in de krant dat het nu toch wel erg voorspelbaar is, elke lente weer die geile stukjes over Rokjesdag. Daarop gaan ze allebei naar huis om die stijve aan hun vrouw te laten zien.

Die vrouw intussen heeft wel wat beters te doen. Het is verdomme Bloesjesdag, en ze heeft nog niks aan haar oksels gedaan! Ook die winterbenen sluiten trouwens een rok voorlopig uit. Wat dat laatste betreft moet je er snel bij zijn, anders kom je in een vicieuze cirkel terecht: je durft nog niet met blote benen omdat ze zo wit zijn, en doet dus voorlopig maar een broek aan. Pas in augustus word je door de hitte gedwongen alles uit te trekken, en moet je als enige met van die enge kelderkuiten de straat op. Dan kun je maar beter vroeg in het seizoen even doorbijten.

Damesbladen doen trouwens al vijftien jaar moeite de lezeres ervan te overtuigen dat bruin niet mooi is: bleek is elegant, klassiek, beschaafd en stelt rimpels nog jaren uit. Dit valt in dezelfde categorie troostend bedoelde leugens als 'het gaat niet om de pondjes maar om de uitstraling', 'elke leeftijd heeft zijn eigen charme', 'het is juist léúk om van weinig geld rond te komen', 'een halve citroen in de ijskast neemt geurtjes weg' of 'je

bent het leukst als je gewoon jezelf bent'. Daarom: nee, poepbruin is lelijk en ordinair, maar alles is beter dan de misselijke Madame Tussaud-teint van een winterslaap in de kantoortuin.

Zelfbruinende crème lijkt een prima overbrugging. Scheer eerst uw benen, waarbij de huid bij beide achillespezen lelijk openschaaft. Dit blijft lang en overvloedig, doch pijnloos en dus ongemerkt bloeden, vooral ook over de bandjes van uw kokette nieuwe suède sandaaltjes. Een andere optie is de benen harsen of epileren met zo'n elektrische bietenroommachine. De helse pijn van deze laatste methode is alleen te dragen na vier borrels: slachtoffers herkent men aan de rode pukkelschenen, als dat lugubere struisvogelleer dat een paar jaar geleden zo in was. Breng op de nu haarloze benen met gelijkmatige bewegingen de zelfbruinende crème aan. Laat, in de haast om hierna snel uw handen te wassen, de open tube liggen waar de baby er goed bij kan.

Hurk tijdens de daaropvolgende vloekende schoonmaakwerkzaamheden op de vochtige badmat, zodat enkele uren later uw inmiddels bruine knieën een gedurfd wit nopjespatroon vertonen.

Wat trouwens echt gemeen is, zijn die vrouwen die in de eerste week van april al helemaal goudgebronsd in nonchalant gekreukt wit linnen rondlopen, zogenaamd van één keer in de week tennissen en af en toe de was ophangen op het platje. 'O, vind je? Neu, eergisteren een kwartiertje op het balkon. Joh, wees blij dat jij zo mooi blank bent. Dat is tegenwoordig in, hoor!'

En daar gaan ze weer, ergens voor 3,99 euro een zonnebril kopen die ze fantastisch staat, ook in hun haar. Terwijl ik er met de ene zonnebril uitzie als Liz Taylor onderweg naar de Betty Ford-kliniek, daags na haar veertiende echtscheiding, en ik met de andere lijk op zo'n martelkelderassistent uit het Pinochet-regime.

Nee, dan de boerka. Op de ideologie achter deze dracht is

wellicht het een en ander aan te merken, maar het geeft wel een hoop vrijheid. Bleek, dik en harig, maar veilig verscholen onder zo'n luchtige tent in een frisse lentekleur naar keuze: spataderlila, couperoserood of oogwalblauw, de nieuwe voorjaarsmode van de verloederde valreepmoeder.

Troon des bederfs

Als de kinderen 's avonds eindelijk allemaal in bed liggen zak ik met een borrel op de bank of vaak ook ruggelings op de keukenvloer, afhankelijk van de graad van uitputting. Vooral in het laatste geval heb je een goed zicht op de babystoel, zo'n verantwoord maar lelijk Zweeds drietrapsmormel van sauna-kleurig hout met helrode accenten. Mijn zoontje zit daarin als hij eet, dat wil zeggen, hij eet nauwelijks maar bouwt op en in die stoel dagelijks zijn eigen Troje van geplet en verbrokkeld voedsel. Brood, aardappels en mandarijnpartjes worden hier, als zijn machtige hand het wil, met eigeel en chocopasta aangeesmeed.

In deze minibiotoop voltrekken zich voortdurend de boeiendste chemische en natuurkundige processen. Schuin onder de stoel gelegen kun je leverworst zien stollen, de stalactieten van yoghurt halverwege het druipen vaste vorm zien aannemen, partjes appel bruin en slap zien verflensen. Reepjes wintelteef trekken schilferend krom, brokjes gehakt worden zwart als de zon na opening van het zesde zegel. Het strookje leer tussen zitting en buikband glanst van boter en jam en de kieren tussen de plankjes zijn immer naadloos opgevuld met versteende Brinta.

Het is dan heel stil in huis, zo stil dat je de Roosvicee van het treeplankje op het parket kunt horen druppelen. Dit alles is even leerzaam en rustgevend als de grotten van Han, en het is bijna jammer om er elke avond met het klamme sponsdoekje weer een eind aan te maken. Dat doe ik dus meestal maar niet. Waarom ook? Morgenochtend begint het opnieuw, en zo wordt het huishouden een deprimerend perpetuum mobile,

aangedreven door moeder in de rol van hamster Sisyphus met zijn dolgedraaide molentje. En je krijgt er niet eens geld voor. De Filipijnse werkster trouwens wel, en die gaat de troon des bederfs dan ook wekelijks neuriënd te lijf met bleekwater en staalwol. Soms laat ze, bij de prijs inbegrepen, een gedicht achter:

Dear madam

I need some Schuursponsjes and a can of Ovenreiniger

In the open haard I found the kurktreker you were looking for so desperately

It seems beyond repair

I wish you a very prosperous day

Tot voggend week, Lili

Alles uitstekend geregeld dus. Maar laatst, toen ik daar weer eens lag na een zeldzaam zware dag, voegde zich een nieuw verschijnsel aan het stilleven toe: van achter de krantenbak begaf zich een forse, glanzende muis met vastberaden tred naar de stoel, greep een flardje pannenkoek en begon er met geanimeerd trillende snorharen van te eten. 'Hé, hallo!' zei ik, en daar schrok hij natuurlijk enorm van. Omdat hij net in een plasje vla stond slipte hij bij het wegrennen, zodat zijn achterpootjes eerst een poosje roffelend op de plaats accelereerden als bij een echte muis in een tekenfilm. Toen schoot hij weg achter de krantenbak, met nog een korte rancuneuze blik over de linkerschouder.

De volgende dag waren het er twee, die aan weerszijden van een sliert spaghetti verliefd naar elkaar toe knaagden. Dat gaf te denken, want één muis geeft een mild, tolerant soort multicultigezelligheid aan het huishouden, maar ze moeten hier natuurlijk geen enorme gezinnen gaan stichten, niet achter mijn krantenbak van mijn duurbetaalde belastingcenten.

Gisteren waren het er al zes, en op de koop toe verliezen ze zo langzamerhand de schroom die bij ongewenste gasten past. Als er rond de kinderstoel niks te halen valt lopen ze gewoon

door naar het fornuis; de lenigste van het stel sleept een half afgekloven karbonaadje uit het vet en daar duiken ze dan met zijn allen smakkend en piepend op af, als hyena's rond zo'n nog wat naspartelende gnoe. Mijn oude witte kater zou hier als een verlicht despoot in luttele uren het natuurlijk evenwicht herstellen. Maar hij is dood, dus goede raad is duur.

Grote ladder

De opvallendste conclusie die ik na zeven jaar moederschap kan trekken is dat kinderen graag dood willen. Ze worden onweerstaanbaar aangetrokken door vleesmesses, glibberige kozijnen op vier hoog, ongeaarde stopcontacten, kokende olie en suizend gas. Hebben Cro-Magnonkleuters ook stropjes gemaakt van hagedissendarm? Pterodactylusbotjes in een bliksemschicht gehouden? Zich met de kop voorover in het precambriumvijvertje gestort? Ik denk het wel. Het is dan ook een wonder dat de mensheid, ondanks verwoede pogingen in die richting, niet is uitgestorven.

Je kunt proberen je kinderen van hun onzalige voornemens af te brengen met behulp van speelgoed. Over het algemeen is dat een zinloze onderneming. Kinderen spelen niet met speelgoed. Begrijp me goed, tot u spreekt iemand die een extra etage heeft gekocht voor de immer groeiende berg lering en vermaak. Maar daar wordt niet mee gespeeld. Behalve als er kameraadjes op bezoek zijn: dan slaan ze elkaar de hersens in om de inhoud van een verrassingsei uit 1998. Of een al even belegen happy meal-prulletje, want daarvan raken gek genoeg de batterijen nooit leeg. Na jaren blikkert en kakelt het tuig je nog tegemoet, terwijl de verantwoorde kindercomputer (€ 175,95) reeds op de dag van aanschaf na een korte ervaring van jankende halftonen met een droef geknetter de geest geeft. De aankoopbon ligt dan al met een zware appelstroopverkleving op de bodem van de vuilniszak tussen donkergroene kippenvellen en de inhoud van een overbloezende asbak.

Het vervangend exemplaar wordt na tien minuten lauwe belangstelling achter een radiator geschoven, want er zijn zoveel

leukere dingen te doen: de klep van de piano dichtslaan op de handjes, bijvoorbeeld, want daar krijg je zulke grappige paar-se nagels van. Of het laatste stel huissleutels van het balkon gooien, in de gierput van de onderburen. Mijn huis staat vol antieke hobbelpaarden, romantische schommeltjes, kleine, n t echte gereedschapskistjes, alles vergeefs.

De reusachtige hippe zitzak vonden ze pas echt leuk toen ze ontdekten dat hij open kon. Waarna dus 400.000.000 kleine, helwitte bolletjes piepschuim door het pand verspreid raakten: een te verwaarlozen portie werd tot stikkens toe door de baby geïnhaleerd, maar het merendeel bleef door statische lading nog wekenlang tegen de plafonds hangen.

Verdere bronnen van vermaak: het hevig gemartelde overschot van oma's leesbril. Twee losse helften van een roestige wildschaar, want die passen zo handig in de gleuven van het broodrooster. Een verloederde herenparaplu, die niet meer dicht kan, maar waar van die fijne, scherpe baleinen uitsteken. Probeer eens zoiets na te maken, mijne heren van Fisher Price! Noem hem 'My First Umbrella', geef hem alle kleuren van de synthetische regenboog en laat hem Goldberg-variaties spelen of juist het Spongebob-thema: ze zullen er niet naar omkijken.

Hetzelfde geldt voor de telefoon. Mijn kinderen bezitten een stuk of vijftien baby-, kleuter- en peutertelefoons; van het goedkoopste plastic exemplaar met mysterieuze Aziatische snauwgeluiden tot een vertederende kersenhouten Max Havelaar-uitvoering met knopjes voor Mozart en Vivaldi. Ze zijn sleets van oneigenlijk gebruik als bootje respectievelijk schuurmachine, maar er wordt niet mee getelefoneerd. Want ze zijn niet echt. Mijn peperdure draadloze huistelefoon w l, dat begrijpt een baby. Met de herhaaltoets belt hij veertig keer achtereen een tante wier man op sterven ligt, of een goede vriend in Nieuw-Zeeland, waarbij zijn aandeel in de conversatie weinig meer behelst dan wat gelal, gekuch en kwijlen op de toetsjes. De verre gesprekspartner, menend dat hij met een beroerte van

doen heeft, probeert vervolgens in paniek terug te bellen op diverse mobieltjes, waarvan er een in de spoelbak van de wc ligt en de ander in de dakgoot. De grote ladder moet eraan te pas komen, waarop de kinderhorde alles uit de handen laat vallen om met rode koontjes de reddingsactie gade te slaan. Vet cool, de grote ladder! ‘Je kunt naar beneden vallen, hè mama,’ hijgt de vierjarige verlekkerd. ‘En dan ben je dood, hè?’ Zijn ogen stralen van verrukking.

Thuisituatie

Nalatigheid is één ding, maar als je je baby niet laat inenten ben je wel een hele grote schoft. Door een verhuizing was het er geruime tijd niet van gekomen, dus ik zag mijn schaapje al in een stalen long en belde een reeks gemeentenummers. Het consultatiebureau bleek uitsluitend bereikbaar op schrikkel-dagen tussen acht en kwart over acht 's ochtends, en dan nog kreeg ik telkens een bandje dat zei: 'Als u een aanvraag wilt doen voor aangepast sanitair, ruilverkaveling van de groenstrook en/of orthopedisch schoeisel, toets dan de één en sluit af met een hekje.'

Maar uiteindelijk had ik toch een levende mevrouw te pakken die zonder omhaal vroeg naar de geboortedatum van mijn jongste.

O God. Was het nou 27 of 28 februari? Terwijl de mevrouw lang en dreigend zweeg rende ik met de hoorn onder mijn kin geklemd koortsachtig het huis op en neer, graaiend in stapels kranten, stofzuigerzakken van reeds lang overleden stofzuigers en vergeelde aanmaningen en vond uiteindelijk tussen de ski-spullen het verlossende geboortekaartje.

Maar de mevrouw, die begreep dat ze met een asociaal gezin van doen had, besloot dat doortastend optreden op zijn plaats was. 'We komen even bij u langs, om de thuisituatie in ogen-schouw te nemen,' zei ze. 'Voor het dossier. Schikt morgenochtend, een uur of acht?'

Ik keek eens rond. Mijn twee oudsten waren elkaar krijsend aan het aftuigen op het balkon in een lek kinderbadje vol modder, tussen dode geraniums, vuilniszakken en lege drankflessen. Op de bank lag een wat ontspoorde huisvriend zijn roes

uit te slapen met een schaalte huzarensla vol peuken balance-
rend op zijn borst. Een zo goed als inwonend buurmeisje zong
met een onderbroek op haar hoofd een vies liedje en staarde
naar de tv waar juist een spetterende openhartoperatie werd
uitgezonden.

De ongevaccineerde baby in kwestie scharrelde kraaiend
rond in een ranzig hansopje, trok hier en daar een reep behang
van de muur, doopte zijn voet eens in de jampot en nam af en
toe een hapje boetseerklei. Hij stonk een beetje, want op het
pak Pampers staat 7-14 kilo, en ik ga er gemakshalve meestal
maar van uit dat daar het laadvermogen mee bedoeld wordt.
Al met al geen thuissituatie die men graag in ogenschouw laat
nemen, zeker niet voor een dossier.

Ik schudde de huisvriend wakker, gaf hem een zwabber, zet-
te de ramen tegen elkaar open, stuurde mijn oudste om fruit,
bloemen en geruite placemats, duwde alle kinderen die niet
van mij waren de deur uit en belde mijn moeder, die met een
grafstem iets beweerde over druppels die emmers deden over-
lopen maar toch mokkend kwam aangefietst met een fles Glas-
sex. Tot in de kleine uurtjes waren we bezig met het ophan-
gen van gordijnen, korsten van het fornuis bikken en schattige
jurkjes strijken.

De volgende ochtend zag alles er werkelijk nogal toonbaar
uit. Het huis geurde naar koffie en boenwas, de kinderen zaten
correct gekleed achter een verantwoord ontbijt, en de huis-
vriend stond in stropdas gereed om wat schijnbewegingen
te maken met een geleende aktetas. Snel knipte ik nog even
met de keukenschaar de klitten uit mijn dochttertjes haar, en
rangschikte *Ouders van nu*, *Kinderen* en *Wij jonge ouders* waai-
ervormig op de salontafel, terwijl ik met mijn voet een speel-
goedmitrailleur achter de boekenkast schoof. En toen belde
die mevrouw hoestend op dat het haar erg speet, maar ze had
39,6 en ze zou bellen voor een nieuwe afspraak.

De huisvriend trok opgelucht een biertje open en verklaarde

dat hij jarig was. Dus belden wij vrienden en kennissen, die joelend binnenvielen met een bakfiets vol drank en een half schaap. Het werd een nacht om nooit te vergeten, wel jammer van de mooie nieuwe gordijnen, maar allemachtig, wat een denkwaardig feest. En toen werd ik naakt onder het vloerkleed wakker van de bel en het was de mevrouw van het consultatiebureau, die gelukkig weer helemaal was opgeknapt, en toevallig in de buurt moest zijn, dus...

Partijtje

Na een paar dagen van opluchting dat de kinderen weer naar school mogen komt het leed dat kinderfeestje heet dubbel hard aan. Zelig voor Chiara of Buddy Joe, ze hebben hun verjaardag helemaal zonder vriendjes op Corsica of aan de Turkse Riviera moeten doorbrengen! Maar beloofd is beloofd: direct met de aanvang van het nieuwe schooljaar worden de feestelijkheden dubbel en dwars ingehaald. Op die eerste maandagmiddag komen je kinderen thuis met tassen vol pompeuze traktaties die de bangste vermoedens omtrent het verloop van het naderende partijtje doen rijzen. Wie het al aandurft zijn kind snoep te laten trakteren in deze tijden van overgewicht, vermomt de lekkernij als creatief hebbedingetje: tot diep in de nacht hebben de ouders scheefsnuitige biggetjes zitten vouwen van spekkies of duizenden smarties en dropveters op wc-rolletjes geplakt ter verkrijging van zo'n geestige duizendpoot.

De antisuikerbrigade komt, afhankelijk van de financiële draagkracht, met a: een bosje soepstengels met een ballon eraan, b: een plastic tolletje of fluitje dat bij de eerste aanraking uiteenvalt of c: een drinkbeker met een foto van de jarige erop, compleet met feestmuts, roltoeter en een flesje kinderaftershave. In het laatste geval kan men ervan op aan dat op het feestje zelf een gehuurde clown annex ballonnenvouwer ten tonele verschijnt met de grijns van een frauduleuze korsettenverkoper, waarbij de schare vierjarigen verlamd van ontzetting toekijkt als slachtoffers van een natuurramp.

De luitjes van de soepstengelgarde zijn eerder geneigd tot klassieke activiteiten als zaklopen en ezeltje-prik, met een door in solide parka geklede deeltijdvader uitgezette speurtocht tot

besluit, uiteraard in de stromende regen. Daarbij is de schatkist reeds voor aanvang door balorig joelende hangpubers op brommers opgegraven en de inhoud (zweterige blokjes Aldi-kaas, verflenste komkommerreepjes en voor ieder kind een rozijn) rechtop in de alomtegenwoordige hondendrollen gestoken.

Daarmee in schril contrast zijn de partijtjes van de nouveaux riches, waarop schaamteloze protserigheid moeiteloos door het vernisje van smaakvolle opvoedkundige integriteit knalt. De weekendjes Eurodisney voor de hele klas zijn de standaard, maar je ziet ook wel varianten in het genre 'Celientje heeft laatst helemaal uit zichzelf al haar oude gameboys naar een Tsjetsjeense astmakliniek gestuurd, schattig hè? Dus Celientje wil graag dat iedereen in plaats van een cadeautje een bedragje overmaakt naar Tsjetsjenië en dan gaan we voor haar verjaardag met haar beste vriendinnetjes daar eens kijken. Daar leren die kids nog eens hoe bevoorrecht ze zijn, en je schijnt er trouwens heerlijk te kunnen skiën'.

Het ergste is het telkens weer zoeken van een geschikt cadeautje. Georganiseerde ouders hebben thuis een kist vol snuisterijen plus een rol Bob de Bouwer-papier voor het grijpen staan, en zitten dus nooit verlegen als hun kind bij het 's ochtends toch al te laat naar school stappen kwettert: 'O ja, mama, vanmiddag moet ik naar de verjaardag van Babiche, weet je nog?' Maar de doorsneesukkel moet voor de vierde keer in een week de moeder van Silver, Finn of Feliz een hartenwens zien te ontfutselen ('Nou, K'nex heeft zo'n nieuwe power racer, je weet wel, maar dan niet die met rupsbanden want die krijgt hij al van Jouandi, maar die andere, met die flitslichtjes opzij en die groene vleugels, uit de serie family fun geloof ik, je moet hem wel van tevoren even bestellen. O nee, shit, dat had ik al aan de moeder van Merlijn gevraagd. Nou, sorry, dan moet je zelf maar iets bedenken, maar in godsnaam geen lego!'). Het zo moeizaam verkregen geschenk wordt overigens direct na